

НОВІ ІНДУСТРІАЛЬНІ КРАЇНИ «ТРЕТЬОЇ ХВИЛІ» У ГЛОБАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ

THE NEWLY INDUSTRIALIZED COUNTRIES OF THE “THIRD WAVE” IN GLOBAL ECONOMY

У статті досліджено місце та роль нових індустріальних країн та зокрема країн, віднесених до їхньої «третьої хвилі» (Туреччини, Кіпру, Індонезії та Тунісу), у світовій економіці. Увагу приділено критеріям віднесення економік до нових індустріальних та особливостям їхнього соціально-економічного розвитку, що зумовлюють їх виокремлення серед країн, що розвиваються. Визначено, що деякі країни, віднесені до нових індустріальних, завдяки якісним перетворенням у національній економіці зайняли провідне місце у світовій економічній системі та за деякими показниками досягли рівня розвинутих країн. Проведено оцінку динаміки показників розвитку нових індустріальних країн «третьої хвилі», зокрема ВВП та ВВП на душу населення за період 2000–2018 роки, та здійснено їх порівняння в межах групи. Досліджено участь НІК «третьої» хвилі у створенні світового продукту та світовому експорті. Проаналізовано експортну спеціалізацію країн та географію їхніх експортно-імпорتنних операцій.

Ключові слова: нові індустріальні країни, країни що розвиваються, індустріалізація, економічний розвиток, спеціалізація, експорт, імпорт.

В статті досліджено місце та роль нових індустріальних країн, в част-

ности стран, отнесенных к их «третьей волне» (Турции, Кипра, Индонезии и Туниса), в мировой экономике. Внимание уделено критериям отнесения экономик к новым индустриальным и особенностям их социально-экономического развития, обуславливающим их выделение среди развивающихся стран. Определено, что некоторые страны, отнесенные к новым индустриальным, благодаря качественным преобразованиям в национальной экономике заняли ведущее место в мировой экономической системе и по некоторым показателям достигли уровня развитых стран. Проведена оценка динамики макроэкономических показателей развития новых индустриальных стран «третьей волны», в частности ВВП и ВВП на душу населения за период 2000–2018 годы, и осуществлено их сравнение в пределах группы. Исследовано участие НИС «третьей» волны в создании мирового продукта и мировом экспорте. Проанализирована экспортная специализация стран и география их экспортно-импортных операций.

Ключевые слова: новые индустриальные страны, развивающиеся страны, индустриализация, экономическое развитие, специализация, экспорт, импорт.

УДК 339.9:330.3

<https://doi.org/10.32843/infrastruct37-3>

Брензович К.С.

к.е.н., доцент,
доцент кафедри міжнародних
економічних відносин
Ужгородський національний університет
Ісак З.І.

студентка
Ужгородський національний університет

The article examines the place and role of the newly industrialized countries, and in particular the countries referred to in their third “wave” (Turkey, Cyprus, Indonesia and Tunisia), in the world economy. Attention is paid to the criteria for classifying economies as new industrial ones and the particularities of their socio-economic development, which determine their distinguishing among developing countries. Approaches are studied as to the division of the countries to the four “waves”. It has been determined that, due to the qualitative transformations in the national economy, some countries classified as new industrial ones have taken the leading position in the world economic system and, by some indicators, have reached the level of developed countries. It was defined that though the term of “newly industrialized economies” is generally associated with the so-called “Asian dragons” and “Latin American cougars” like China, Korea, Brazil, the models of this small group of countries (Turkey, Cyprus, Indonesia and Tunisia) are also worth attention. The dynamics of macroeconomic indicators of the development of new industrial countries of the “third wave”, in particular GDP and GDP per capita for the period 2000–2018, were carried out and compared within the group. Participation of NIC of the “third wave” in global production and world trade is investigated. The export specialization of countries and the geography of their export-import operations are analyzed. It is defined, that the common features of the group as rich agricultural resources and cheap workforce still create favorable conditions for specialization in the production of agricultural products. However the economies of the countries show a noticeable reorientation to the production of products of the engineering and electrical industries. The significant role of the service sector in the economy is also a characteristic feature of this group. In addition, the by-sea location of these countries is undoubtedly defined as common feature of Turkey, Cyprus, Indonesia and Tunisia, which is determining the similarity of the trajectory of their economies.

Key words: newly industrialized countries, developing countries industrialization, economic development, specialization, export, import.

Постановка проблеми. Нові індустріальні країни (НІК, англ. – *newly industrialized economies*) – це держави, що зазнали бурхливого економічного розвитку за останні десятиріччя. Урядам країн вдалося досягти швидких трансформацій у структурі господарства та експорту, зокрема зростання ролі індустріального сектору і зниження первинного сектору економіки. Хоча вибрані моделі розвитку національних економік ґрунтуються на різних підходах (у одних завдання національного виробництва підпорядковані ідеї експортної орієнтації, в інших – завданням було визначено заміщення імпорту), головними рисами, які вирізняють ці держави з-поміж решти країн, що розвиваються, є прискорені темпи росту ВВП, вища частка промислових товарів у випуску та експорті, зростання якості життя.

Аналіз останніх досліджень та публікацій.

Вагомий внесок у розроблення питання розвитку нових індустріальних країн зробили А.Ю. Парфененко, П.О. Подлепіна, Г.О. Кондакова, В.В. Трофімова та інші. Однак більшість досліджень присвячені аналізу «еталонних» економік НІК першої та другої хвилі (головним чином «азійським тигра́м» та «латиноамериканським пумам»), тоді як аналізу моделей розвитку країн, віднесених до третього ешелону (Кіпру, Тунісу, Індонезії та Туреччини), відведено вкрай мало уваги.

Постановка завдання. Метою роботи є дослідження місця та ролі нових індустріальних країн «третьої хвилі» – Кіпру, Тунісу, Індонезії та Туреччини – у сучасній світовій економіці. Для досягнення поставленої мети визначено такі завдання:

уточнити сутність поняття «нова індустріальна країна», критерії віднесення економік до цієї групи та їх поділ на «хвилі», визначити місце країн у створенні світового ВВП та у міжнародній торгівлі, особливості їхньої експортної спеціалізації. У дослідженні використано методи аналізу та синтезу, групування, порівняння, узагальнення та спеціальні методи аналізу статистичної інформації та її графічного представлення.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Група нових індустріальних країн – одна із найбільш неоднозначних з погляду критеріїв віднесення економік до неї. Термін «нова індустріальна країна» з'явився в ужитку не тільки в економічному, а й в соціальному та політичному контексті, коли у групі країн, що розвиваються, у 70–80-х роках 20-го століття почали виділяти ті, у яких активний розвиток економіки (головним чином зростання ВВП і ролі промислового сектору у його створенні) супроводжувався позитивними змінами у суспільно-політичному устрої, демократизацією влади, детінізацією економічних процесів і покращенням показників якості життя населення. Найчастіше з терміном «нова індустріальна країна» асоціюють Китай, Індію, Сінгапур, Корею, Тайвань, Гонконг, Бразилію, Мексику. Сьогодні чіткого переліку країн, що належать до цієї групи, немає, а з іншого боку – чимало країн, що до цього були віднесені до нових індустріальних країн, вже досить давно випереджають провідні економіки світу за певними показниками. Наприклад, до складу десятки країн світу з найвищим показником ВВП за паритетом купівельної спроможності відносять чотири країни, що розвиваються: Китай, Індонезію, Бразилію та Індію, хоча за індексом людського розвитку (HDI) зазначені країни до списку розвинутих не входять [1].

Хоча ринкові перетворення у деяких із цих країн досі тривають, деякі з «нових індустріальних економік» за параметрами частки технологічної продукції в експорті, інвестиціями в інновації та науку наближаються до розвинутих. Так, за даними організації економічного співробітництва та розвитку, частка витрат на НДДКР Китаю та Кореї є вищими за аналогічний показник деяких країн ЄС (Угорщини, Греції, Естонії, Іспанії). НІК завдяки власним моделям розвитку, серед яких у економічній науці виділяють найбільш успішні і типові – латиноамериканську та азійську, зуміли посісти вагоме місце у світовій економіці лише за кілька десятиліть завдяки якісним перетворенням у економічних системах. За відносно короткий період часу від економіки, типової для країн, що розвиваються, вони перейшли до систем, характерних для високорозвиненої економіки, з усіма притаманними характеристиками.

Нові індустріальні країни умовно поділяються на групи («хвилі», «ешелони»). Так, В. Шевчук поділяє країни у групи таким чином:

1. НІК «першої хвилі»: Республіка Корея, Сінгапур, Тайвань, Гонконг (їх ще називають «азіатські тигри» або «дракони»);

2. НІК «другої хвилі»: Аргентина, Бразилія, Мексика, Чилі, Уругвай («латиноамериканські пуми»);

3. НІК «третьої хвилі»: Малайзія, Таїланд, Індія, Кіпр, Туніс, Туреччина, Індонезія;

4. НІК «четвертої хвилі»: Китай, Філіппіни, В'єтнам [2].

У класифікації, що наведена у джерелі [3], країни, які входять в зазначену групу, розподіляються за такими хвилями:

1. НІК «першої хвилі»: 4 «азіатських тигри» – Гонконг, Республіка Корея, Сінгапур, Тайвань (експортноорієнтований розвиток національних економік); та «латиноамериканські пуми»: Аргентина, Бразилія та Мексика (розвиток національних економік з орієнтацією на імпортозаміщення);

2. НІК «другої хвилі»: Малайзія, Таїланд, Індія, Чилі;

3. НІК «третьої хвилі»: Кіпр, Туніс, Туреччина, Індонезія;

4. НІК «четвертої хвилі»: Філіппіни, південні провінції Китаю.

В. Козик, Н. Панкова, Л. Даниленко також відносять до НІК третього покоління Кіпр, Туніс, Туреччину, Індонезію [4].

Як бачимо, однастайності у поділі країн за хвилями розвитку немає. Очевидно, що зазначені класифікації з погляду реалій економічного розвитку є дещо застарілими (і, Кіпр, що з 2004 року є членом Європейського Союзу, і Туреччина з її вражаючою динамікою економічного розвитку є розвинутими). Поділ на хвилі передбачає врахування хронології трансформацій, однак критерії поділу країн можуть бути застосовані як вихідний пункт у дослідженні ознак, що характеризують місце та роль країн у світовій економічній системі та еволюцію розвитку їхніх господарств. У цьому дослідженні Кіпр, Туреччина, Індонезія та Туніс розглядатимуться як представники третього «ешелону» нових індустріальних країн.

Неоднозначним є віднесення країн до групи НІК за конкретними показниками соціально-економічного розвитку. Так, за визначенням ООН, країни світу поділяються на розвинуті, країни з перехідною економікою та країни, що розвиваються. За методологією ООН, наведеною у звіті ООН про перспективи світового економічного розвитку 2019 року, Кіпр віднесено до розвинутих країн, тоді як Туреччину, Туніс та Індонезію – до країн що розвиваються (останню виділено у групу країн-експортерів палива) [5].

Група нових індустріальних економік об'єднує доволі різні за площею, географією, структурою населення та рівнем життя країни, але зі спільними рисами економічного розвитку. Вважається, що цим країнам вдалося змінити експортну спеці-

алізацію з аграрної на індустріальну та проявити темпи збільшення обсягів ВВП вищі, ніж у решти країн що розвиваються, і завдяки цьому посісти вагоме місце в світовій економіці. Феномен НІК полягає в тому, що вони, долаючи аграрно-сировинну спеціалізацію економіки, сформували промисловий комплекс з інноваційним вектором розвитку та відбудували модель економіки відкритого типу, що дозволило їм стати вагомим учасником міжнародних економічних відносин [6].

У межах групи третього ешелону НІК країни також відрізняються сировинною базою та підходами до її використання. Багаті сільськогосподарські ресурси та дешева, навіть порівняно з НІК перших хвиль, база все ж створює сприятливі умови для спеціалізації на виробництві продукції АПК. Однак у економіках країн також помітна переорієнтація на виробництво продукції машинобудівної та електротехнічної галузей. Характерною рисою цієї групи країн є значна роль сфери послуг у економіці – головним чином туризму та транспорту, де лідером у Туреччина (у сфері послуг країни створюється 60% ВВП). Варто відмітити одну безсумнівно спільну ознаку Туреччини, Кіпру, Індонезії та Тунісу – усі зазначені держави за географічним критерієм є морськими, що нині і в майбутньому може визначати подібність траєкторії розвитку їхніх економік.

Розвиток нових індустріальних країн «третьої хвилі» можна оцінити насамперед за результатами аналізу показників економічного зростання, серед яких одними з найважливіших є макроекономічні

показники ВВП (валовий внутрішній продукт) та ВВП на душу населення країни. На рис. 1 відображено динаміку ВВП НІК третьої хвилі за 2000–2018 роки. Найбільше абсолютне зростання показника можна спостерігати в Індонезії – зі 165 млрд. дол. у 2000 році до 1022,45 млрд. дол у 2018-му. Туреччина демонструє зростання ВВП з 273 млрд. дол до 766,4 млрд. дол за описаний період. На третьому місці Туніс – зростання з 21,47 млрд. дол у 2000 році до 39,91 млрд. дол у 2018-му. Найменше абсолютне зростання в Кіпра – 10,18 млрд. дол. у 2000 році та 24,49 млрд. дол за 2018 рік.

Проте, враховуючи різні масштаби економік цих країн (валовий випуск Індонезії у 40 разів перевищує випуск Кіпру), більш доречним буде порівняння відносних показників зростання ВВП. За період з 2000 року Індонезія не тільки випередила за обсягом ВВП лідера групи 2000 року – Туреччину, але і виявила найвищі темпи росту. Так, за зазначений період ВВП Індонезії зріс у 6,2 разу, Туреччини – 2,8, Кіпру – 2,4, Тунісу – 1,9 разу.

Результати економічного зростання з якісного боку характеризує показник ВВП на душу населення – позитивна динаміка ВВП на душу населення здебільшого випадків супроводжується підвищенням рівня життя, що виражається у зростанні споживання товарів і послуг. Найвищий показник ВВП на душу населення має Кіпр – 28 340 дол. США, найнижчий – Туніс (3423 дол. США) – рис. 2. Туреччина та Туніс мають негативну тенденцію росту ВВП на душу населення за період 2015–2018 років, Індонезія зберігає ста-

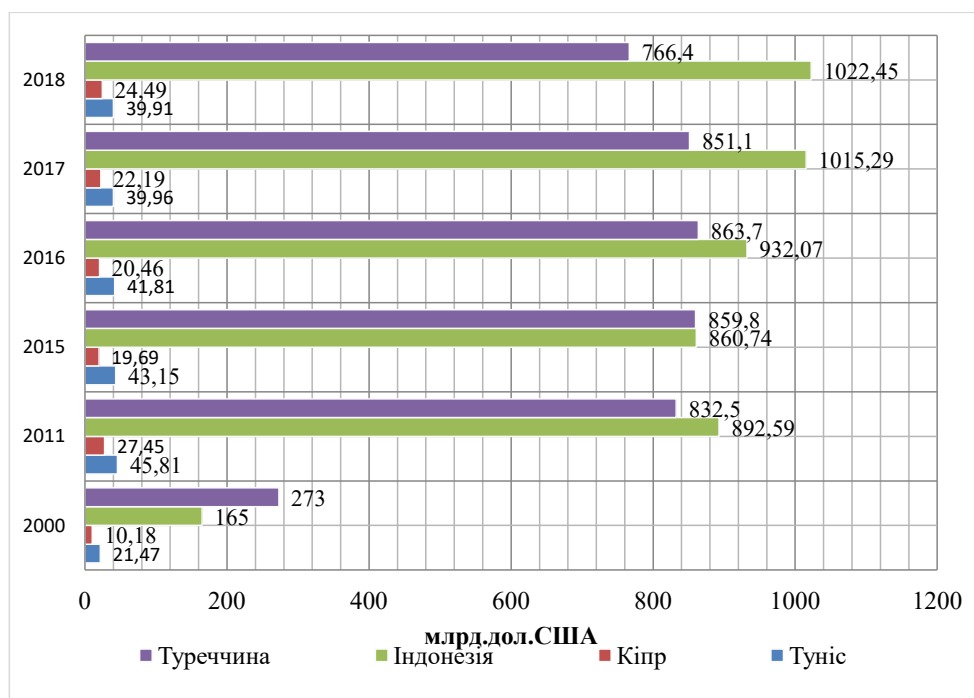

Рис. 1. ВВП країн у поточних цінах за 2000–2018 рр., млрд. дол. США

Джерело: розроблено авторами на основі [7]

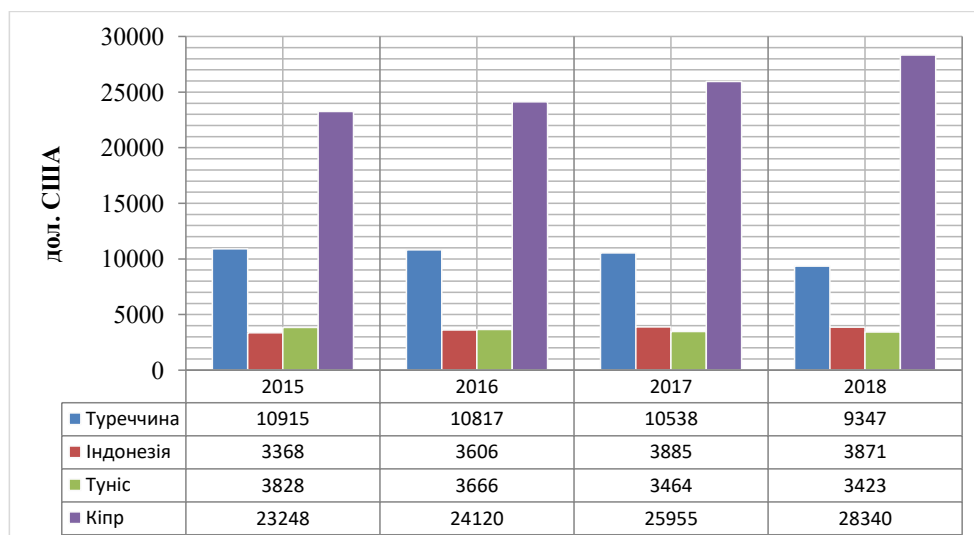

Рис. 2. ВВП на душу населення за 2015–2018 рр., дол. США

Джерело: розроблено авторами на основі [7]

більний рівень показника, і лише Кіпр виявляє позитивну динаміку.

За період 2000–2018 років найвищу динаміку зростання ВВП на душу населення за паритетом купівельної спроможності мала Туреччина (зростання у 2,9 разу), наближений показник мала Індонезія (2,8 разу), ВВП на душу населення Тунісу зріс у 2,1 разу, Кіпру – у 1,7 разу [8].

Важливим аспектом, за яким розглядають роль нових індустріальних країн у світовому господарстві, є їхня участь у процесах міжнародної торгівлі та ступінь відкритості національних економік. Необхідно відмітити, що Туреччина та Індонезія нині займають досить значні позиції у світовому виробництві та експорті і належать до найбільших економік світу. У таблиці 1 наведено основні показники, що характеризують участь країн групи у міжнародній торгівлі.

Як видно з таблиці, внесок Індонезії та Туреччини у світове виробництво та експорт є відчутним, в той час як частки Тунісу та Кіпру в світових показниках – вкрай малі. Найбільші обсяги експорту має Індонезія, ця ж країна має найвищий показник покриття експортом імпорту (0,96). Високе значення експортної квоти свідчить про орієнтацію виробництва країни на зовнішні ринки, що вказує на вибір експортоорієнтованої моделі розвитку.

Потрібно також відзначити особливості структури експорту країн, зокрема вагому роль готової промислової продукції в експорті, що є основним критерієм віднесення країн до нових індустріальних країн.

У структурі експорту Індонезії частка сировинних товарних груп все ще залишається значною: на енергетичні матеріали, нафту та продукти її перегонки; бітумінозні речовини; воски мінеральні припадало 23% експорту у 2018 році; на жири

та олії тваринного або рослинного походження – 11,2%. Частка електричних машин та устаткування у експорті 2018 року становила 4,83%. Щодо експорту Туреччини в 2018 році, то він був представлений такими основними товарними групами: засоби наземного транспорту, крім залізничного або трамвайного рухомого складу (15,90%); реактори ядерні, котли, механічне обладнання (9,45%) та одяг, додаткові речі до одягу (5,38%). Туніс експортував електричні машини й устаткування та їхні частини (28%); одяг та додаткові речі до одягу (11,3%), енергетичні матеріали, нафту та продукти її перегонки (5,96%). Структура експорту з Кіпру в 2018 році була представлена такими основними статтями: судна, човни та плавучі конструкції (34%); енергетичні матеріали (23%), фармацевтична продукція (7,03%) [10]. Для всіх країн групи характерна висока частка туризму та морських перевезень, що зумовлено географічним розташуванням, наявністю морських портів.

Що стосується географії зовнішньої торгівлі країн цієї групи, то виражену регіональну зорієнтованість має Індонезія, яка здебільшого співпрацює у значних обсягах із країнами Азійсько-Тихоокеанського регіону, тоді як решта країн торгують як із країнами Європи, так і зі США та країнами Азії.

Висновки з проведеного дослідження. Група нових індустріальних країн «третьої хвилі» об'єднує чотири країни з економіками, різними за масштабами, якісними показниками, але подібними за структурою. Загалом, хоча ці країни все ще досить активно експортують сировину або напівготову продукцію та характеризуються вагомою роллю сільськогосподарської продукції у структурі експорту, що визначається їхньою ресурсною базою, сприятливою для розвитку сільського господарства, вони виявляють пози-

**Порівняльна характеристика показників участі НІК «третьої хвилі»
у міжнародній торгівлі, 2018 рік**

Показники	Туреччина	Кіпр	Індонезія	Туніс
Частка у світовому ВВП, %	1,65	0,03	2,64	0,11
Обсяг імпорту, млрд. дол.	223	10,8	188	22,7
Обсяг експорту, млрд. дол.	168	5,06	180	15,54
Коефіцієнт покриття імпорту експортом	0,75	0,48	0,95	0,68
Зовнішньоторговельний обіг, млрд. дол.	391	38,24	268	38,24
Експортна квота, %	22	21	18	39
Частка у світовому експорті, %	0,66	0,019	0,72	0,062
Основні партнери	Німеччина, Великобританія, Італія, Ірак, Китай, Росія, США	Кайманові острови, Греція, Італія, Південна Корея, Великобританія	Китай, Японія, США, Сінгапур, Індія, Тайланд, Південна Корея	Франція, Італія, Німеччина, Китай, Туреччина, Іспанія
Основні галузі експорту	засоби наземного транспорту; одяг; електричні машини і устаткування та їх частини; реактори ядерні, чорні метали	судна, човни та плавучі конструкції; фармацевтична продукція; молочні продукти; яйця птахів; мед натуральний; літальні апарати; органічні хімічні сполуки	енергетичні матеріали; жири та олії; електричні машини; бітумінозні речовини; воски мінеральні.	машини й устаткування; одяг та взуття; прилади та апарати; пластмаса
Основні галузі імпорту	нафта та нафтопродукти; золото; радіоапаратура; полімери; чорне вугілля	судна, човни та яхти; лікарські засоби; сигари; алкогольні і безалкогольні напої	нафта та продукти її перегонки; реактори ядерні, котли; звукозапису-вальна та звуковідтворювальна апаратура; чорні метали; пшениця	електричні машини й устаткування; бітумінозні речовини; воски мінеральні; пшениця, мідний провід; бавовняні тканини; фармація.

Джерело: розроблено авторами на основі: [9; 10; 11]

тивну динаміку в експортуванні готової продукції. Всі країни цієї групи характеризуються позитивною динамікою росту ВВП, активним залученням у міжнародну торгівлю, що підтверджує високий показник частки експорту у ВВП національних економік. Індонезія та Туреччина мають вагомий внесок у створення світового ВВП та світовий експорт, в той час як невеликий за масштабами економіки Кіпр є найрозвинутішою країною групи з погляду показників економічного розвитку. Туніс виявляє найпомірніші темпи росту всіх економічних показників та має найнижчий показник ВВП на душу населення, що може свідчити про досі не реалізований потенціал зростання.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Top 25 Developed and Developing Countries. URL: <https://www.investopedia.com/updates/top-developing-countries/> (дата звернення: 23.10.2019).

2. Шевчук В. Міжнародна економіка: Теорія і практика. Навчальний посібник. Львів: Каменяр, 2003. 719 с.

3. Мировая экономика: учеб. пособ. для вузов / под ред. проф. И. П. Николаевой. 3-е изд., перераб. и доп. М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2006. 510 с.

4. Козик В.В., Панкова Л.А., Даниленко Н.Б. Міжнародні економічні відносини. Київ: Знання, 2008. 406 с.

5. World Economic Situation and Prospects 2019. URL: https://www.un.org/development/desa/dpad/wp-content/uploads/sites/45/WESP2019_BOOK-ANNEX-en.pdf (дата звернення: 02.11.2019).

6. Каримуллина А.В. Современные западные интерпретации особенностей экономического развития новых индустриальных стран Азии. Юго-Восточная Азия: актуальные проблемы развития. 2011. № 16. С. 96–112.

7. IMF: World Economic Outlook (WEO) Database, April 2019. URL: <https://knoema.ru/IMFWEO2019APR/imf-world-economic-outlook-weo-database-april-2019> (дата звернення: 30.10.2019).

8. GDP per capita, PPP (current international \$) – Cyprus, Indonesia, Turkey, Tunisia. URL: <https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD?locations=CY-ID-TR-TN&view=chart> (дата звернення: 29.10.2019)

9. Exports of goods and services (current US\$) – Turkey URL: <https://data.worldbank.org/indicator/NE.EXP.GNFS.CD?end=2018&locations=TR&start=1960&view=chart> (дата звернення: 10.10.2019)

10. UN Comtrade Database URL: <https://comtrade.un.org/pb/> (дата звернення: 12.10.2019).

11. GDP based on PPP, share of world. URL: <https://www.imf.org/external/datamapper/PPPSH@WEO/OEMDC/ADVEC/WEOWORLD> (дата звернення: 03.10.2019).

REFERENCES:

1. Top 25 Developed and Developing Countries. Available at: <https://www.investopedia.com/updates/top-developing-countries/> (accessed 23 October 2019).

2. Shevchuk V. (2003) *Mizhnarodna ekonomika: Teoriia i praktyka* [International Economy: theory and practice]. Lviv: Kameniar. (in Ukrainian)

3. Nykolaeva Y. (2006) *Myrovaia ekonomika: ucheb. posob. dlia vuzov* [Interantional economy]. M.: YUN-YTY–DANA. (in Russian)

4. Kozyk V.V., Pankova L.A., Danylenko N.B. (2008). *Mizhnarodni ekonomichni vidnosyny* [International economic relations]. Kyiv: Znannia. (in Ukrainian)

5. World Economic Situation and Prospects 2019. Available at: https://www.un.org/development/desa/dpad/wp-content/uploads/sites/45/WESP2019_BOOK-ANNEX-en.pdf (accessed 02 November 2019).

6. Karimullyna A. V. (2011) *Suchasni zakhidni interpretatsii osoblyvostei ekonomichnoho rozvytku novykh industrialnykh krain Azii* [Modern Western interpretations of the newly industrialized countries development]. *Pivdenno-Skhidna Aziia: aktualni problemy rozvytku* [South-East Asia: current problems of development]. vol. 16, pp. 96–112.

7. IMF: World Economic Outlook (WEO) Database, April 2019. Available at: <https://knoema.ru/IMFWEO-2019APR/imf-world-economic-outlook-weo-database-april-2019> (accessed 30 October 2019).

8. GDP per capita, PPP (current international \$) – Cyprus, Indonesia, Turkey, Tunisia. Available at: <https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD?locations=CY-ID-TR-TN&view=chart> (accessed 29 October 2019).

9. Exports of goods and services (current US\$) – Turkey. Available at: <https://data.worldbank.org/indicator/NE.EXP.GNFS.CD?end=2018&locations=TR&start=1960&view=chart> (accessed 10 October 2019).

10. UN Comtrade Database. Available at: <https://comtrade.un.org/pb/> (accessed 12 October 2019).

11. GDP based on PPP, share of world. Available at: <https://www.imf.org/external/datamapper/PPPSH@WEO/OEMDC/ADVEC/WEOWORLD> (accessed 03 October 2019).

Brenzovych KaterynaCandidate of Economic Sciences, Associate Professor,
Senior Lecturer at Department of International Economic Relations
Uzhgorod National University**Isak Zlata**Student
Uzhgorod National University**THE NEWLY INDUSTRIALIZED COUNTRIES OF THE 'THIRD WAVE' IN GLOBAL ECONOMY**

Purpose of the article. The purpose of the paper is to investigate the place of the role of the new industrial countries of the “third wave” – Cyprus, Tunisia, Indonesia and Turkey – in the modern world economy. To achieve this goal, the following tasks were solved: to clarify the essence of the concept of “new industrial country”, the criteria for classifying economies in this group and their division into “waves”, to determine the place of countries in the creation of world GDP and in international trade, especially their export specialization.

Methodology. Methods of analysis and synthesis, grouping, comparison, generalization and special methods of analysis of statistical information and its graphical representation were used in the study.

Results. The group of new industrial countries is one of the most ambiguous in terms of the criteria for classifying economies. The term “new industrial country” came into use not only in the economic but also in social and political context, when in the group of developing countries in the 70–80's of the 20 th century began to distinguish those in which the active development of the economy (the main GDP growth and the role of the industrial sector in its creation) were accompanied by positive changes in the socio-political system, democratization of power, the de-shadowing of economic processes and improvement of the quality of life of the population. The group of the new “third wave” industrial countries brings together four countries with economies of different size, quality, but similar in structure. On the whole, while these countries are still actively exporting raw materials or semi-finished products and are still characterized by a significant role of agricultural products in the export structure, which is determined by their resource base, favorable for agricultural development, yet they show a positive trend in the export of finished products. All countries of this group are characterized by positive dynamics of GDP growth, active involvement in international trade, which is proved by the high export share of GDP of national economies. Indonesia and Turkey have significant contributions to world GDP and world exports, while Cyprus is the most developed country in terms of economic development indicators. Tunisia shows the most moderate growth rates of all economic indicators and has the lowest GDP per capita, which may indicate a still unfulfilled growth potential.

Novelty. While most studies are devoted to analyzing the “reference” economies of NICs of the first and second waves (mainly “Asian tigers” and “Latin American cougars”), like China, Brazil, Korea, etc. this paper covers analysis of countries related to the third tier (Cyprus, Tunisia, Indonesia and Turkey).

Practical significance. The practical significance of the work is that the complex assessment of the role of the NIC of the tier may be used as a starting point for analysis of growing role of all newly industrialized countries in global economy.